Hồi thứ một trăm lẽ bốn

Thấy Người Đẹp Nổi Dạ Quan Hoài

Cao Thanh Vân đột nhiên đổi giọng :

- Ồ ! Chúng ta chưa bàn đến việc chính.

Ngô Đinh Hương hỏi :

- Còn việc gì phải bàn nữa ? Tiện thiếp dọn ra ngoài thành là xong.

Cao Thanh Vân nói :

- Bắt đầu từ ngày mai, mỗi bữa vào lúc huỳnh hôn cô nương lại cho Xuân Cúc đến chỗ tỷ tỷ của thị. Thị ra khỏi cửa thì cô nương cũng lén lút ra ngoài thành. Theo chỗ tại hạ phỏng đoán thì chỉ trong vòng mười ngày là có thể chạm trán Lục Minh Vũ.

Ngô Đinh Hương hỏi :

- Hàng ngày tiện thiếp vẫn phải trở về đây ở ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Bất cứ trường hợp nào cũng không nên để Xuân Cúc gặp Lý biểu muội. Có như thế thì dù bị trúng cổ thuật của Lục Minh Vũ mới khỏi tiết lộ cơ mật.

Ngô Đinh Hương hỏi :

- Hàng ngày tiện thiếp cứ phải đi đi lại lại, há chẳng nguy hiểm lắm sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không hề chi. May ở chỗ hiện giờ mọi người hoàn toàn làm việc bí mật. Cả người phái Lạc Xuyên nhiều lắm là một hai tên đến đây. Đồng thời họ cũng lẫn tránh trong chỗ kín đáo không dám lộ diện nên chẳng ai gặp cô đâu.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lục Minh Vũ bản tính đa nghi và xảo quyệt, chỉ có kế này mới khiến hắn mắc bẫy, vì hắn tất đến đây để dò xét.

Hai người lại bàn nhau thêm một ít chi tiết nưa. Tỷ như cỗ xe ngựa thường dùng hàng ngày cho Ngô Đinh Hương thì cho Lý Tuệ Tâm ngồi xe tới nơi rồi nàng lên ngồi đổi cho thị để ra ngoài thành.

Cao, Lý hai người từ biệt Ngô Đinh Hương và ước hẹn chiều hôm sau để một mình Lý Tuệ Tâm ngồi xe đi tới dừng ở sau nhà. Tới đó sẽ do Ngô Đinh Hương dẫn cô vào nhà.

Ngô Đinh Hương ngồi xe này ra đi cho đến sáng hãy trở vệ Nhất đán mà Lục Minh Vũ xuất hiện thì nàng tạm thời ở lại biệt trang ngoài thành.

Typed anh Converted to PDF by Phương Vô Ky http://www.vietkiem.com

Ra khỏi phòng rồi, Cao Thanh Vân lại cõng Lý Tuệ Tâm nhảy lên đầu tường hạ mình xuống phía sau nhà.

Lý Tuệ Tâm dường như đã có kinh nghiệm, dù cô lưu luyến mùi vị ngồi trên lưng Cao Thanh Vân, nhưng cũng xuống ngay chứ không dùng dằng ngồi lại.

Hai người lên xe chạy lẹ về Lý phủ.

Trưa hôm sau Lý Ich cũng về tới nơi. Cùng ngồi xe với gã có cả A Liệt và Âu Dương Tinh. Hai người chưa xuống xe, chỉ có Lý Ích là theo cổng lớn vào nhà. Còn A Liệt và Âu Dương Tinh vẫn ngồi xe chuồn vào phía sau nhà đại sảnh mới bước xuống. Hai người do một tên gia nhân dẫn vào phòng Lý Ích.

A Liệt gặp Cao Thanh Vân mừng rỡ vô cùng. Mấy người cùng nhau trò chuyện một hồi rồi thấy tiệc rượu bày ra.

Lý Tuệ Tâm hay tin vội chạy ra đón tiếp. Cô thấy A Liệt quả nhiên là một trang thanh niên anh tuấn, mà Âu Dương Tinh cũng là một thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát nói cười vui vẻ. Sắc đẹp của âu Dương Tinh khiến cho cô phải ngạc nhiên.

Bây giờ cô mới hiểu những hình dung từ mà Thanh Vân đã dùng để tả nàng đều đúng sự thực, chứ chẳng phải là quá khoa trương.

Cuộc gặp gỡ ở đây khiến A Liệt hiểu Lý Tuệ Tâm mạo xưng Ngô Đinh Hương để nhử mồi Lục Minh Vũ mắc câu.

Chàng còn hiểu rõ vụ này cực kỳ nguy hiểm mà Lý Tuệ Tâm không sợ, tỏ ra cô là người đảm lược, không phải hạng nhi nữ tầm thường có thể bì kịp, nên chàng rất kính trọng cô.

Âu Dương Tinh đối với Lý Tuệ Tâm lại càng tương hợp. Có thể nói mới gặp nhau một lần mà không khác gì bạn cố trị.

Suốt buổi chiều hôm ấy, mọi người bàn soạn về mọi chi tiết.

Trong công cuộc hành động này, Lý Ích hoàn loàn không có việc gì. Vì thế gã hai, ba lần năn nỉ Cao Thanh Vân chia cho gã một chút công tác.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhường cho gã việc dong xe đưa đón Lý Tuệ Tâm và Ngô Đinh Hương. Lúc trời tảng tảng sáng lại phải đến chỗ Ngô Đinh Hương để chở nàng và đón Lý Tuệ Tâm về nhà.

Nếu công việc chỉ có vài bữa thì chẳng hề chi, nhưng nếu kéo dài hàng chục ngày thì Lý Ích tất phải mệt nhoài khó lòng chịu nổi.

Cao Thanh Vân hóa trang làm tên bồi xe đi lại các đường phố để liên lạc với cao thủ võ lâm đã lẩn lút vào thành. Y bố trì cách liên lạc xong mới trở về nơi trú ngụ.

Tòa cổ thánh này bề ngoài vẫn bình thường như mọi ngày chẳng có chi khác lạ. Bất luận ở địa phương nào, phạn điếm cũng như thao trường, lữ khách cũng như những nơi công cộng, không một nhân vật nào điệu bộ khả nghi quất hiện. Ngờ đâu lại là nơi ngọn lửa võ lâm đang âm ỷ sắp đến ngày nổ tung, khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Cao Thanh Vân bố trí thiên la địa võng cực kỳ nghiêm nhật về đủ mọi phương điện, không còn chỗ sơ hở, y mới yên lâm được một chút.

Nhưng trong lòng vẫn khẩn trương vì chưa biết hậu quả ra sao. Bây giờ chỉ còn chờ Lục Minh Vũ mắc bẫy. Nếu số mạng Lục Minh Vũ chưa đến ngày mạt vận, hắn không chui vào lưới thì chẳng ai làm gì được.

Chiều tối, Lý Ích tự mình dong xe chở Lý Tuệ Tâm lén lút đến sau nhà Ngô Đinh Hương rồi dừng lại, gã nán lòng chờ đợi.

Sau một lúc, đột nhiên một luồng gió thơm tho xông vào mũi. Lý Ích giật mình kinh hãi, đảo mắt nhìn bốn phía, bỗng thấy một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp, không biết nàng đã đến ngồi bên gã tử lúc nào!

Lý Ích biết chắc nàng là Ngô Đinh Hương. Để giữ kín chuyện, gã vẫn chẳng dám cất tiếng hỏi có đúng là nàng hay không?

Lý Tuệ Tâm ngồi ở phía sau giới thiệu:

- Ngô đại tỷ! Đây là gia huynh Lý Ích.

Ngô Đinh Hương cười hỏi:

- Té ra là Lý công tử. Sao lại để y dong xe?

Lý Ích vội đáp:

- Tại hạ tự mình muốn tham gia, năn nỉ mãi Cao huynh mới cấp cho nhiệm vu này.

Ngô Đinh Hương nói:

- Thế mới biết có người muốn bỏ quan trở về cô hương thì cũng có kẻ đi suốt đêm ngày cho kịp vào trường thi. Tiện thiếp phải nghe chuyện giang hồ lại hận mình chẳng được bưng tai, chạy xa cho rảnh.

Lý Tuệ Tâm xuống xe. Ngô Đinh Hương lướt lới bên cô ôm lấy tấm lưng thon khẽ tung mình nhảy lên tường vượt qua nóc nhà rồi mất hút.

Lý Ích ngó thấy bản lĩnh của nàng không khỏi lắc đầu lè luỡi.

Lát sau Ngô Dinh Hương trở ra xe, Lý Ích lập tức cho xe chạy ra ngoài thành.

Ngô Đinh Hương đã đeo mặt nạ lại giữa lúc đêm tối nên tuy nàng ngồi với Lý Ích, người ngoài có trong thấy càng không nhận ra được.

Cỗ xe ngựa ra ngoài thành rồi trời càng tối mù mịt, nên đi thong thả lại.

Typed anh Converted to PDF by Phương Vô Kỵ http://www.vietkiem.com

Lý Ích khẽ hỏi :

- Ngô cô nương ! Sao cô nương không ngồi ẩn trong xe buông rèm xuống ?

Ngô Đinh Hương đáp :

- Tiện thiếp không nghĩ tới biện pháp đó.

Lý Ích ủa một tiếng rồi hỏi :

- Theo lời Cao huynh thì dường như cô nương không tiện công khai lộ diện, có đúng thế không ?

Ngô Đinh Hương đáp :

- Đúng thế.

Lý Ích hỏi :

- Đã vậy tưởng cô nương nên ẩn mình cho kín mới phải chứ ?

Ngô Đinh Hương đáp :

- Trong tòa cổ thành này giữa những người địa phương với nhau, thật khó mà giữ được bí mật. Giả tỷ có kẻ thộc mách ngó thấy Lý công tử tự nhiên đánh xe mà xe buông rèm, không hiểu bên trong che đậy người nào, bắtt họ sinh lòng ngờ vực và động tình hiếu kỳ. Có khi còn đồn đại lời kia tiếng nọ, hay có người nhảy lên coi...

Lý Ích nói :

- Quả đúng thế thật !

Ngô Đinh Hương nói :

- Vì vậy mả tiện thiếp phải ngồi liền với công tử để người ta chẳng lấy chi làm lạ giữa cảnh tượng phong lưu này đối với các vị công tử dòng sang trở nên hành động bình thường. Nhiều lắm là người la chỉ muốn coi tiện thiếp có xinh đẹp không chứ chẳng có gì đáng đồn đại.

Lý Ích nói :

- Đó là diệu kế bày ra trước mắt để thiên hạ khỏi nghi ngờ mà tại hạ không nghĩ tới, thật là ngu muội.

Ngô Đinh Bương cười nói :

- Ngày nay chúng ta còn đi với nhau, xin Lý huynh chú ý một điều là chúng ta ngồi trên xe nói chuyện có thể bị người khác nghe lén, vậy cần phải dùng trá ngữ bàn đến chuyện gia đình mới được, hay là bịa ra một thiên cố sự về thân thế của tiện thiếp. Lúc hỏi chuyện chỉ nói tới điều đó...

Lý Ích vội hỏi :

- Bây giờ có sợ người nghe lén không ?

Ngô Đinh Hương đáp :

- Bữa nay chỉ một số thủ hạ ngó thấy tất họ báo cáo với cấp trên. Vì vậy mà ngày mai khi chúng ta xuất hiện thì những người có địa vị cao hơn đến tra xét, không chừng có cả Lục Minh Vũ nữa.

Lý Ích ngẫm nghĩ một lúc thấy lời phỏng đoán của nàng rất hợp tình hợp lý. Do đó gã nhận định Ngô Đinh Hương là một nhân vật vừa thông tuệ vừa tinh tế trên chốn giang hồ.

Sắc đẹp và tài trí của nàng khiến cho gã phải phục sát đất. Lý Ích bụng bảo dạ :

"Ngô Đinh Hương chẳng những xinh đẹp mà còn tài kiêm văn võ không ngờ việc hôn nhân của nàng lại gặp cảnh trớ trêu, khiến người ta phải cảm khái...

Ngô Đinh Hương bỗng cất tiếng hỏi :

- Công tử nghĩ gì vậy ?

Lý Ích ấp úng :

- Không... Không có chuyện gì hết.

Ngô Đinh Hương hỏi :

- Có phải công tử đang nghĩ một người đà bà như tiện thiếp rất là đáng sợ ?

Lý Ích ngạc Nhiên hỏi lại :

- Tại sao mà đáng sợ ?

Ngô Đinh Hương đáp :

- Vì tiện thiếp đã hiểu võ công lại suy nghĩ rất nhiều. Những bản lĩnh đó há chẳng khiến người phải kinh hãi ?

Lý Ích đáp :

- Tại hạ không nghĩ đến phương diện đó.

Ngô Đinh Hương hỏi :

- Vậy công tử nghĩ điều chi ?

Lý Ích ngập ngừng đáp :

- Tại hạ vừa nghĩ... nghĩ đến việc...

Gã không tiện nói rõ nên ấp úng hoài. Trong lúc nhấ thời gã không tìm ra được điều gì nói dối để lấp liếm, bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Ngô Đinh Hương bình tỉnh nói :

- Nếu là câu chuyện không tiện nói ra thì thôi, tiện thiếp cũng chẳng trách công tử.

Đây là phương pháp nàng gieo tang vật vào tay, bức bách LÝ Ích không nói cũng không được. Vì gã mà không nói ra tức là thừa nhận trong đầu óc mình đã có ý niệm bất chính khôn bề mở miệng.

Gã bèn đánh bạo đáp :

- Hỡi ơi ! Tại hạ nghĩ rằng tài trí và nhan sắc của cô nương như vậy thì người nào lấy được cô làm vợ tất đã phải dầy công tu hành qua mấy kiếp. Thế mà tại hạ lại nghe nói hôn sự của cô nương dường như có điều không được vừa ý.Tại hạ không sao hiểu nổi và đang cảm khái cho cô nương...

Ngô Đinh Hương nghe gã nói vậy rất khoan khoái trong lòng. Đồng thời Lý Ích, con người văn nhược thư sinh, cũng sinh mối tình tri kỷ đối với nàng.

Ngô Đinh Hương bị Lý Ích va chạm tâm sự, bất giác khẽ buông tiếng thở dài, vẻ mặt đăm chiêu, khiến người ngó thấy thương cảm vô cùng !

Lý Ích nói :

- Xin cô nương miễn trách. Tại hạ không cố ý dính líu vào đời tư của cô nương. Chỉ vì...

Ngô Đinh Hương ngắt lời :

- Công tử đừng nói nữa. Tiện thiếp chỉ tự oán mình số phận hẩm hiu.

Lý Ích không dám lên tiếng, gã để ý ruổi xe đi được một quảng, bên tai vẫn nghe tiếng thở dài của Ngô Đinh Hương, lòng dạ không khỏi rối bời.

Gã lẳng lặng nghĩ thầm :

"Hồng nhan bạc mệnh vốn từ ngàn xưa, đến bây giờ ta mới hiểu được câu này rất đúng. Nó còn chứng minh Ngô Đinh Hương xinh đẹp vô cùng mới khiến ta đồng tình với nàng như vậy."

Bỗng gã nãy ra ý niệm kỳ dị tự hỏi :

"Nếu nàng lấy ta thì từ nay được hưởng hạnh phúc rất mãn nguyện. Nhưng ta có dàm lấy nàng không ?"

Câu hỏi này khiến cho đầu óc gã mê man, vì liên tưởng đến ý kiến của song thân là phải tìm nơi vừa xứng đáng vừa đồng quan niệm với nhà mình, chưa chắc gì gã đã làm cho nàng được hưởng hanh phúc ? Và cách sinh hoạt ở đời thế nào mới là hạnh phúc ?

Tình trạng này không giống cuộc bài binh bố trận dùng thực lực để đốt phó. Gã chưa dính líu vào chuyện tình cảm đãl thấy rất phức tạp, vậy người trong cuộc chắc còn rắc rối hơn nhiều.

Lý Ích càng nghĩ càng hồ đồ không sao giải thích được minh bạch.

Gã trầm lặng khiến cho ban đêm càng tịch mịch, chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp hòa lẫn với tiếng bảnh xe chạy lọc cọc.

Đi một đoạn đường nữa thì trước mặt đã ẩn hiện có ánh đèn.

Bây giờ Lý Ích mới lên giọng :

- Đến nơi rồi !

Ngô Đinh Hương đảo mắt nhìn ra nói :

- Quanh đây rất hoang vắng, từ nay công tử nên nhớ đừng đi đêm một mình tới đây.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

Typed anh Converted to PDF by Phương Vô Kỵ http://www.vietkiem.com

- Tại hạ sợ điều chi ?

Ngô Đinh Hương lạnh lùng đáp :

- Coi địa hình nơi đây rất nhiều kẻ ăn sương ẩn nấp mà công tử thân trọng thiên kim không nên mạo hiểm.

Lý Ích nói :

- Cô nương nói rất đúng ! Tại hạ xin ghi lòng.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã tới cổng trang.

Lý Ích gỏ cổng một lúc, bên trong có người lớn tiếng hỏi vọng ra. Khi họ nghe biết công tử tới nơi vội thắp đèn lồng xách đến. Mấy tên trang đinh dắt xe ngựa vào trang.

Nông trang ở thôn quê cũng có phong vị riêng biệt. Nhất là ban đêm đi đường mỏi mệt tới đây cảm thấy thư thái ấm cúng.

Tên quản sự trong trang lập tức thu dọn hai gian phòng. Bọn trang đinh cũng không lộ vẻ kinh ngạc. Chúng thấy công tử đưa người thiếu phụ xinh đẹp đi đêm tới đây thì yên trí là nàng sẽ ngủ lại. Mối quan hệ thế nào chẳng ai đoán ra được.

Lý Ích dặn gia đinh đừng bép xép nói chuyện Ngô Đinh Hương với người ngoài. Bọn chúng chỉ biết vâng lời.

Lý, Ngô hai người đáng lý nên đi ngủ ngay để sáng mai về thành cho sớm, nhưng chưa buồn ngủ nên cũng không lên giường nằm.

Vì thế hai người ngồi đối ẩm với nhau để tiêu diệt thì giờ.

Sau khi nói chuyện một hồi, hai bên hiểu nhau thêm rồi đi đến chỗ ý hợp tâm đầu, câu chuyện càng thêm đậm đà ý nhị.

Ngô Đinh Hương không phải là một thiếu phụ tầm thường, nên cách xưng hô giữa hai người đi mau tới chỗ thân mật chứ không khách sáo nữa.

Lý Ích chợt nhớ ra điều gì liền nói :

- Phải rồi ? Sáng mai lúc chúng ta nói chuyện trên xe phải bịa ra một thiên cố sự để kẻ nghe trộm hiện lầm là sự thực, họ mới không chú ý đến mình. Nhưng tại hạ chưa hiểu thiên cố sự này cần phải thế nào cho hợp ?

Ngô Đinh Hương trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Giữa chúng ta, điều khiến cho họ tin ngay không ngờ vực gì thì phải đưa ra đề mục giữa mối quan hệ nam nữ.

Lý Ích hỏi :

- Đối với tại hạ thì không sao, chỉ sợ ảnh hưởng đến bước đường tương lai của cô nương.

Ngô Đinh Hương rất cảm kích gã, liền đáp :

- Chẳng hề chi. Ngoài chuyện đó thật khó có đề mục nào khác.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Có khi Lý huynh chưa hiểu rõ tình trạng của tiện thiếp cũng nguy hiểm vô cùng. Bọn người giang hồ mà phát giác ra chân tướng thì chỉ trong năm ngày là bị họ giết chết.

Lý Ích kinh hãi nói :

- Nếu vậy thì cô nương nên ẩn lánh là hơn.

Ngô Đinh Hương hỏi :

- Tiện thiếp ẩn lánh ở đây với họ được ư?

Lý Ích hỏi :

- Tại sao lại không được ?

Ngô Đinh Hương cười đáp :

- Không được ! Dù tiện thiếp muốn ở, nhưng nơi đây rất nguy hiểm, vì một là rất gần Lạc Dương, hai là tiện thiếp ở một mình trong trang này, tin tức đồn ra ngoài không khỏi có gian nhân để ý sẽ xảy chuyện lôi thôi, rồi tin tức bị tiết lộ.

Lý Ích lắc đầu hỏi :

- Vậy cô nương tính sao? Cô nương là một người đàn bà mà lại dung nhan mỹ lệ thì bất luận đi đến đâu cũng không tránh khỏi người ta chú ý. Tuy cô bản lãnh cao cường, song chẳng thể tùy tiện động thủ một cách khinh xuất ...

Ngô Đinh Hương ngắt lời :

- Lẽ xuất cử của tiện thiếp chỉ có hai đường, một là cắt tóc đi tu, ẩn thân vào chốn Không môn. Hai là phải đi lấy chồng...

Lý Ích nói :

- Xuất gia đầu Phật cũng là việc hay, nhưng nếu cô không phải vì lòng tín ngưởng mà hẳm mình vào chốn Không môn thì chẳng khác gì bị đẩy vào ngục thất. Vậy đường lối thứ hai có thể làm được.

Ngô Đinh Hương hỏi :

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì trái lại với ý kiến của Lý huynh. Xuất gia là biện pháp ổn thỏa hơn. Còn việc đi lấy chồng thì Lý huynh thử nghĩ coi tiện thiếp nên lấy hạng người như thế nào?

Lý Ích đáp :

- Về điểm này cô nương bất tất phải lo ngại vì tài mạo của cô muốn lấy ai mà chẳng được ?

Ngô Đinh Hương nói :

- Lý huynh lầm rồi ! Theo nhận xét của tiện thiếp thì lấy người mà mình không thể yêu được, chẳng thà chịu cô đơn tịch mịch còn hơn. Bằng lấy người hợp với lý tưởng của mình thì đối phương lại có điều kiện cao trội mà mình không đáng sánh đôi với họ.

Lý Ích hỏi :

- Về điểm này hoặc giả tại hạ có thể giúp cô nương được, nhưng chưa hiểu cô nương muốn lựa hạng người nào mới hợp ý ?

Ngô Đinh Hương cười mát đáp :

- Tiện thiếp cũng không biết !

Lý Ích nói bằng một giọng rất thành khẩn :

- Tại hạ cũng hiểu dưới con mắt của cô nương thì nước biển cả cũng chưa phải là nhiều. Con người thông tuệ như cô khó có kẻ lọt vào mắt xanh được. Còn những nhân sĩ tuấn kiệt như Cao huynh thì tại hạ không có cách nào giới thiệu cho cô được. Điểm này chắc cô cũng đã rõ. Chỉ còn phe văn nhân là dễ dàng hơn nhiều.

Ngô Đinh Hương lắc đầu đáp :

- Văn nhân thì không được đâu !

Lý Ích gật đầu nói :

- Dĩ nhiên là thế. Một vị cân quốc anh hùng như cô nương chẳng khi nào hài lòng với một kẻ thư sinh yếu ớt.

Ngô Đinh Hương đáp :

- Không phải tiện thiếp có ý nghĩ như vậy, mà vì văn nhân vẫn câu thúc trong khuôn khổ lễ tục, tất nhiên người ta đo đắn rất nhiều, thì thành công thế nào được ?

Lý Ích nói :

- Té ra không phải cô nương coi bọn văn nhược thư sinh là phường vô dụng.

Ngô Đinh Hương cười đáp :

- Có phải tiện thiếp tìm người đánh nhau đâu mà cần đến nhân vật thông hiểu võ công ?

Lý Ích suy đi nghĩ lại không tìm ra được người nào thích hợp với nàng.

Ngô Đinh Hương lại lên tiếng :

- Thực ra không phải tiện thiếp hợm mình cao quý, mà chỉ cần con người mình ưa thích thì dù có làm tỳ thiếp cũng không quan hệ.

Lý Ích mừng rỡ nói :

- Nếu thế thì được lắm. Tại hạ sẽ lựa cho cô nương một nhân vật phong lưu văn nhã.

Ngô Đinh Hương lắc đầu hỏi :

- Hãy tạm gác chuyện đó lại được không?

Lý Ích đáp :

- Được, được ! Bây giờ cô nương muốn bàn chuyện gì ?

Ngô Đinh Hương nói :

- Chúng ta chưa là xong thiên cố sự .

Lý Ích rượu đã ngà ngà, đột nhiên đánh bạo nói :

- Trước tình thế này, chúng ta có thể nói là tình nhân được không?

Ngô Đinh Hương sững sốt một chút rồi đáp :

- Đối với người trong trang, công tử nên nói vậy mới che được tai mắt họ.

Lý Ích nói :

- Nhưng chúng ta ngủ riêng mỗi người một phòng, chúng nhìn thấy là biết ngay, có nói miệng cũng bằng vô dụng.

Ngô Đinh Hương ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Vậy chúng ta ở cùng một phòng cũng không sao. Có điều làm như vậy sợ rồi đây sẽ sinh chuyện rắc rối, tỷ như song thân hoặc vợ con của Lý huynh cự nự…

Lý Ích đáp :

- Tại hạ chưa cưới vợ về nhà, điểm này không cần lắm. Vã lại, tại hạ nghe nói nàng tính tình ôn nhu, độ lượng rộng rãi. Tại hạ tin rằng dù sự thực mình có tỳ thiếp cũng chẳng ghen tuông.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Còn về song thân thì hai lão nhân gia đã có ý nạp thiếp cho tại hạ trước, vì người vị hôn thê của tại hạ còn chịu tang một năm nữa mới hết, song thân sợ tại hạ không có người trông nom cho mình.

Ngô Đinh Hương ngắt lời :

- Nếu thế chúng ta quyết định như vậy !

Trong lòng nàng đã có cảm giác việc giả mạo này không chừng sẽ đưa đến sự thực. Vấn đề là ở chỗ thời gian sớm hay muộn mà thôi !

Nàng rót đầy rượu vào chung của Lý Ích rồi nói :

- Công tử vì tiện thiếp mà phải đặt bày kế hoạch. Mong ngày sau sẽ có cơ hội báo đáp …

Vietkiem.com